

Sygn. akt II CSK 113/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Henryk Pietrkowski

Protokolant Anna Banasiuk

w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
po rozpoznaniu na rozprawie
w Izbie Cywilnej w dniu 3 listopada 2009 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 października 2008 r., sygn. akt [...],

**oddala skargę kasacyjną; nie obciąża strony powodowej
kosztami postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 20 maja 2008 r. oddalił powództwo „A.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, którego treścią miałyby być przeniesienie na rzecz strony powodowej własności przedsiębiorstwa działającego pod nazwą ZA „A.”.

Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia faktyczne. W grudniu 2002 r. L.R. wyraził wolę zakupu jednego z przedsiębiorstw przeznaczonych do prywatyzacji. Po otrzymaniu listy 31 firm, dokonał ich weryfikacji i wytypował 6 firm, wśród nich ZA „A.”.

W dniu 16 lipca 2003 r. została zawiązana spółka „A.” celem dokonania nabycia przedsiębiorstwa, która zatrudniła firmę AV. dla opracowania oferty nabycia. W dniu 18 marca 2004 r. Wojewoda zaprosił inwestorów krajowych i zagranicznych do podjęcia rokowań między innymi w sprawie sprzedaży lub wniesienia do spółki przedsiębiorstwa państwowego w rozumieniu art. 55¹ k.c. działającego pod nazwą ZA „A.”. Zamieszczając ogłoszenie w prasie powołał się na przepisy art. 41 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 48 ust. 1 i 2 i art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji. Ogłoszenie określało warunki oczekiwanych pisemnych propozycji przystąpienia do rokowań w sprawie sprzedaży. Jednym z warunków przystąpienia do rokowań było wpłacenie wadium. L.R. – prezes zarządu „A.” odrębnym pismem z dnia 16 marca 2004 r. został powiadomiony, że ogłoszenie Wojewody, zapraszające inwestorów do rokowań w sprawie sprzedaży ZA „A.” ukaże się w [...] w dniu 18 marca 2004 r.

W odpowiedzi na zaproszenie do rokowań strona powodowa złożyła dokument zatytułowany „Propozycja przystąpienia do rokowań w sprawie zakupu przedsiębiorstwa ZA „A.”. Po przyjęciu propozycji przystąpienia do rokowań, do strony powodowej zostało wystosowane zaproszenie na posiedzenie Komisji ds. Analizy oraz Rokowań, wyznaczone na dzień 6 maja 2004 r. W dokumencie tym wymieniono cenę wyjściową, warunki wpłaty i wysokość wadium oraz inne elementy negocjacji.

Wadium w kwocie 170.000 złotych zostało uiszczone w dniu 19 maja 2004 r. Negocjacje rozpoczęły się w dniu następnym. Powołana Komisja ds. Analizy i Rokowań obradowała na szeregu posiedzeniach. Z reguły na posiedzenia Komisji był zapraszany w charakterze obserwatora przedstawiciel Delegatury Ministra Skarbu Państwa. W pismach kierowanych do Urzędu Wojewódzkiego strona powodowa wdrożoną procedurę określała jako negocjacje.

Rokowania zakończyły się podpisaniem w dniu 7 stycznia 2005 r. porozumienia między stroną powodową a Komisją ds. Rokowań, następnie w dniu 18 kwietnia 2005 r. podpisany został protokół ostatecznych uzgodnień warunków nabycia zorganizowanego zespołu składników materialnych i niematerialnych, przeznaczonych do prowadzenia działalności gospodarczej tj. przedsiębiorstwa w znaczeniu nadanym przepisem art. 55¹ k.c., należących do dnia sprzedaży do ZA „A.”.

W porozumieniu z dnia 7 stycznia 2005 r. szczegółowo określono warunki umowy sprzedaży przedsiębiorstwa, ustalone w wyniku przeprowadzonych rokowań, dotyczące ceny nabycia, jej płatności, wartości programu inwestycyjnego, zatrudnienia pracowników. Punkt 10 przewidywał, że porozumienie nabierze mocy prawnej po jego akceptacji przez Wojewodę. W punkcie 11 porozumienia oświadczono, że „porozumienie stanowi podstawę do opracowania projektu umowy sprzedaży przedsiębiorstwa, która zostanie przedstawiona Delegaturze Ministra Skarbu Państwa i będzie zawarta pod warunkiem uzyskania zgody ministra właściwego ds. Skarbu Państwa na sprzedaż przedsiębiorstwa”. Protokół ostatecznych uzgodnień stanowił podsumowanie wyniku przeprowadzonych rokowań, wymieniał uzgodnioną cenę, warunki płatności, nakłady inwestycyjne i odnosił się do zatrudnienia.

Konieczność uzyskania zgody Ministra Skarbu Państwa podnoszona była w czasie każdej rozmowy L.R. z sekretarzem Komisji ds. Analizy i Rokowań – A.P. O takim warunku prezes zarządu strony powodowej był informowany także w trakcie negocjacji podczas posiedzeń Komisji.

Porozumienie z dnia 7 stycznia 2005 r. zmieniono dwoma aneksami. Aneks numer 1/2005 zawierał zmianę, co do zabezpieczenia spłaty należności za

przedsiębiorstwo, natomiast aneks nr 2 zawierał zmiany co do ceny nabycia przedsiębiorstwa podwyższonej z kwoty 2.530.000 złotych do 2.700.000 złotych i warunków jej płatności, co do wartości programu inwestycyjnego – podwyższonej z kwoty 1.000.000 do kwoty 1.400.000 złotych, a nadto co do warunków zabezpieczenia. Pozostałe warunki porozumienia na mocy oby aneksów pozostały bez zmian.

W dniu 29 kwietnia 2005 r. strona pozwana przekazała do Delegatury Ministra Skarbu Państwa komplet dokumentów dotyczących procesu prywatyzacji bezpośredniej ZA „A.”.

Delegatura sformułowała swoje uwagi w piśmie z dnia 15 czerwca 2005 r., w którym zgłosiła zastrzeżenia dotyczące metodologii przyjętej przy wyznaczaniu minimalnej wartości przedsiębiorstwa, uzgodnionej wstępnie jako cena, płatności ceny, sposobu zabezpieczenia zobowiązań. W piśmie tym wskazano, że ze względu na to, że zastrzeżenia dotyczą najistotniejszych elementów umowy sprzedaży, nie była dokonywana szczegółowa analiza wszystkich zapisów umowy i pakietu socjalnego. Analiza miała być dokonana dopiero po przedstawieniu nowego projektu umowy, uwzględniającego zgłoszone zastrzeżenia. O treści tych uwag prezes zarządu powódki został powiadomiony pismem z dnia 27 czerwca 2005 r. Swoje stanowisko zawarł w piśmie z dnia 15 lipca 2005 r., wskazując na proponowany kierunek modyfikacji warunków nabycia. Po wpłynięciu uwag i zastrzeżeń, sformułowanych przez Delegaturę strony podpisały aneks numer 2 w dniu 31 sierpnia 2005 r.

Po ponownej analizie przekazanych dokumentów Delegatura Ministra Skarbu Państwa nie wyraziła zgody na prywatyzację bezpośrednią przez sprzedaż przedsiębiorstwa państwowego – ZA „A.”. W uzasadnieniu po wskazaniu najistotniejszych warunków nabycia podniesiono, że parametry te nie mogą zostać zaakceptowane, gdyż nie realizują w pełni oczekiwań i uwag zawartych w piśmie z dnia 15 czerwca 2005 r.

W dniu 19 września 2005 r. H. i L.R. wystosowali pismo do Dyrektora Delegatury Ministra Skarbu Państwa zwracając się ponownie z prośbą o wyrażenie zgody na zawarcie umowy sprzedaży ZA „A.” na warunkach określonych w

porozumieniu z dnia 7 stycznia 2005 r. Odpowiedź nastąpiła w dniu 22 września 2005 r. Dotychczasowe stanowisko zostało podtrzymane. Niezwłocznie po otrzymaniu stanowiska Delegatury Ministra Skarbu Państwa o braku zgody na prywatyzację bezpośrednią wystosowano do strony powodowej pismo z prośbą o wskazanie konta, na które miało być zwrócone wadium.

W ocenie Sądu Okręgowego proces prywatyzacji bezpośredniej ZA „A.” przez sprzedaż był prowadzony w trybie rokowań zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, w szczególności art. 48 ust. 1 pkt 2 tej ustawy oraz na podstawie przepisów wykonawczych, w tym rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego trybu sprzedaży przedsiębiorstwa. Sąd ten nie podzielił stanowiska strony powodowej, że proces prywatyzacji odbywał się w trybie przetargowym, gdyż postępowanie nosiło wszystkie cechy określone w art. 48 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 wymienionej ustawy dla sprzedaży przedsiębiorstwa w trybie rokowań. Zaproszenie do rokowań nastąpiło w ogłoszeniu organu założycielskiego, uwzględniano zobowiązania kupującego co do gwarancji zatrudnienia oraz pakietu socjalnego. Sąd wskazał, że wadium wpłacone przez powódkę nie jest przyporządkowane tylko do postępowania przetargowego, a ogłoszenie z dnia 18 marca 2003 r. zapraszało do rokowań. W liście intencyjnym powódka wyraziła wolę dalszych negocjacji, zaś udzielone przez nią pełnomocnictwo obejmowało jej reprezentowanie w rokowaniach.

Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, że prowadzone negocjacje zakończyły się podpisaniem protokołu ostatecznych uzgodnień w dniu 18 kwietnia 2005 r., a następnie strony podjęły dalsze negocjacje, spowodowane zgłoszonymi na tym etapie zastrzeżeniami Ministra Skarbu Państwa i po kolejnych rozmowach wynegocjowały ostateczną treść porozumienia, zaakceptowanego przez powódkę, komisję i Wojewodę, podpisując dwa aneksy. Strona powodowa zaakceptowała także klauzulę, w której wprost była mowa o tym, że porozumienie stanowi podstawę do opracowania projektu umowy sprzedaży przedsiębiorstwa, która zostanie przedstawiona Delegaturze Ministra Skarbu Państwa i będzie zawarta jedynie pod warunkiem uzyskania zgody Ministra właściwego ds. Skarbu Państwa na sprzedaż przedsiębiorstwa.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska strony powodowej co do możliwości zakwalifikowania porozumienia z dnia 7 stycznia 2005 r. jako umowy przedwstępnej sprzedaży przedsiębiorstwa. Z porozumienia nie wynika roszczenie o zawarcie umowy, gdyż zastrzeżony warunek nie nastąpił, a nadto w porozumieniu nie oznaczono terminu zawarcia umowy.

Apelację strony powodowej od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny oddalił wyrokiem z dnia 17 października 2008 r. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji trafnie przyjął, że w okolicznościach niniejszej sprawy miało dojść do sprzedaży przedsiębiorstwa w trybie publicznego zaproszenia do rokowań, a nie w trybie przetargu. Wadium stanowi rodzaj zabezpieczenia, jego ustanowienie ma charakter dyspozytywny, nie ma przeszkód, aby uwzględnić je również w trybie negocjacji. Tak jak wskazał Sąd Okręgowy, w pismach kierowanych do Urzędu Wojewódzkiego strona powodowa wdrożoną procedurę określała jako negocjacje, swoje kroki – jako odpowiedź na publiczne zaproszenie do rokowań, a także podkreślała profesjonalne przygotowanie negocjacji.

Co prawda podjęte rokowania zakończyły się podpisaniem w dniu 7 stycznia 2005 r. porozumienia między stroną powodową a Komisją ds. Analizy i Rokowań i przygotowaniem projektu aktu notarialnego, na których to dokumentach powódka opierała swoje żądanie, ale podpisanie porozumienia nie oznaczało dojścia między stronami do porozumienia co do wszystkich postanowień przyszłej umowy sprzedaży (art. 72 § 1 k.c.), gdyż następnie podpisano dwa aneksy zmieniające niektóre postanowienia porozumienia.

Nawet jeśli przyjąć, że strony ostatecznie doszły do porozumienia co do wszystkich postanowień umowy sprzedaży przedsiębiorstwa, to było to niewystarczające do zawarcia umowy w trybie art. 72 § 1 k.c., gdyż w odniesieniu do zbycia przedsiębiorstwa wchodzi dodatkowo w rachubę przepisy szczególne o charakterze bezwzględnie obowiązującym zawarte w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. Z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm.). Nie zachowano wymogu wynikającego z bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 41 ust. 2 tej ustawy, stanowiącego warunek prawny zawarcia umowy sprzedaży

przedsiębiorstwa, to jest nie zostało wydane przez organ założycielski za zgodą Ministra do spraw Skarbu Państwa zarządzenie o prywatyzacji bezpośredniej, określające sposób prywatyzacji i wyznaczające osobę pełnomocnika, który dokona prywatyzacji w imieniu organu założycielskiego.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego strona powodowa zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 70¹ § 1 oraz art. 70³ § 1-3 k.c. i 70² § 3 w związku z art. 65 § 1 i § 2 k.c. i art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych z dnia 30 sierpnia 1996 r. przez błędną wykładnię tych przepisów i w konsekwencji ich niesłuszne niezastosowanie do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, przejawiające się w niesłusznym przekonaniu, że o trybie zawierania umowy przesądza bardziej nazewnictwo stosowane przez strony przy ustalaniu warunków umowy, niż rzeczywista treść dokonywanych przez strony w tym celu czynności, przez co Sąd Apelacyjny niesłusznie uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy miało dojść do sprzedaży przedsiębiorstwa nie w trybie przetargu, a publicznego zaproszenia do rokowań, chociaż cała procedura sprzedaży „A.” przedsiębiorstwa państwowego na rzecz powódki, w której powódka była informowana przez organ założycielski o planowanym ogłoszeniu zapraszającym inwestorów do składania pisemnych ofert nabycia tego przedsiębiorstwa, w której pierwotna oferta powódki, zabezpieczona wadium, była przyjmowana z zastrzeżeniem jej uzupełnienia, a po jej ostatecznym uzupełnieniu między innymi o pakiet socjalny, została ta ostateczna oferta wybrana i przyjęta protokołem z dnia 19 kwietnia 2005 r. zamykającym przetarg, wskazującym na to, że w istocie procedura sprzedaży przedmiotowego przedsiębiorstwa na rzecz powódki dokonywana była w trybie przetargu w rozumieniu art. 70³ k.c. z elementami negocjacji stron nad ostateczną treścią oferty składanej przez powódkę, która to ostateczna oferta została wybrana i przyjęta przez pozwanego, art. 72 § 1 k.c. przez błędną wykładnię tego przepisu przejawiającą się w niesłusznym uznaniu, że fakt zawarcia aneksów zmieniających podpisaną umowę stanowi o tym, że strony nie doszły do porozumienia co do wszystkich postanowień tej umowy, tzn. umowy w kształcie istniejącym w momencie jej podpisywania, przed jej późniejsza zmiana aneksami, art. 72 § 1 k.c. i art. 41 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych w związku

z art. 58 § 1 k.c. przez błędną wykładnię tych przepisów przejawiającą się w niesłusznym uznaniu, że prawidłowość przeprowadzonego przez reprezentantów Skarbu Państwa, bez udziału nabywcy i nie uregulowanego ustawą wewnętrznego postępowania o wydanie zarządzenia prywatyzacyjnego jest warunkiem prawnym skuteczności późniejszej cywilnoprawnej umowy zbycia przedsiębiorstwa państwowego na rzecz tegoż zbywcy,

art. 39 ust. 1 pkt 1 oraz art. 41 ust. 5 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji w związku z art. 703 k.c. przez błędną wykładnię tych przepisów przejawiającą się w niesłusznym uznaniu, że warunkiem skuteczności zakończonej cywilnoprawnej procedury sprzedaży przedsiębiorstwa, z której zakończeniem przepisy k.c. łączą zawarcie umowy jego sprzedaży, jest prawidłowość wewnętrznego postępowania właścicielskiego obejmującego tryb wydawania przez organ założycielski, za zgodą Ministra Skarbu Państwa zarządzenia o prywatyzacji danego przedsiębiorstwa, art. 41 ust. 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych w związku z art. 107 zdanie 1 k.c. oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego trybu sprzedaży przedsiębiorstwa, przez błędną wykładnię tych przepisów przejawiającą się w niesłusznym uznaniu, że osoby wchodzące w skład Komisji ds. Analiz i Rokowań nie mogły być pełnomocnikiem ds. prywatyzacji na zasadzie pełnomocnictwa łącznego, uprawniającego ich do łącznego działania na zasadach określonych w wewnętrznym regulaminie działania tej komisji, w zakresie czynności związanych z prywatyzacją bezpośrednią przez sprzedaż przedsiębiorstwa.

art. 41 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych w związku z art. 60 i art. 65 k.c. przez błędną wykładnię tych przepisów przejawiających się w niesłusznym uznaniu, że realizacji obowiązku działania przez organ założycielski za zgodą Ministra Skarbu Państwa przy wydawaniu zarządzenia prywatyzacyjnego winna się przejawiać w szczególnej formie określonej w art. 60 k.c. i na niesłusznym uznaniu w związku z tym, że zarządzenie nr 36/98 Wojewody z dnia 17 marca 1998 r. oraz zarządzenie o prywatyzacji ZA „A.” przedsiębiorstwa państwowego wydane przez Wojewodę jako organ założycielski nie zostały wydane za zgodą Ministra Skarbu Państwa, a zatem nie wywołują skutków prawnych,

art. 41 ust. 2 oraz art. 4 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych przez błędną wykładnię tych przepisów przejawiająca się w niesłusznym przyjęciu, że wydane przez organ założycielski akty w toku prywatyzacji przedmiotowego przedsiębiorstwa w postaci zarządzenia nr 36/98 Wojewody z dnia 17 marca 1998 r. oraz zarządzenia o prywatyzacji z dnia 29 kwietnia 2005 r. nie stanowią zarządzenia o prywatyzacji w rozumieniu tych przepisów, chociaż zostały podpisane, a więc wydane przez organ założycielski przedmiotowego przedsiębiorstwa i zawierają wymagane prawem elementy takiego zarządzenia.

W skardze kasacyjnej zarzucono także naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy, a mianowicie naruszenie art. 217 w związku z art. 382 k.p.c. przez bezzasadne nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy wniosku powódki o zwrócenie się do Ministra Skarbu Państwa o nadesłanie wszystkich, wydanych przez ten organ aktów, zezwoleń i zgód dotyczących przedmiotowego przedsiębiorstwa, który to wniosek został przez powódkę ponowiony w postępowaniu apelacyjnym pismem z dnia 2 września 2008 r., a który to wniosek zmierzał do potwierdzenia istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności istnienia zgody Ministra Skarbu Państwa na wydane przez Wojewodę zarządzenia o prywatyzacji, którego nieuwzględnienie spowodowało, że powódka została pozbawiona możliwości przedstawiania dodatkowych dowodów świadczących o istnieniu takiej zgody, a Sąd Apelacyjny niesłuszenie uznał w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, że zgody takiej nie ma.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zasadna.

Pierwszy z zawartych w niej zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego stanowi polemikę z poglądem Sądu Apelacyjnego, że prowadzone przez strony rokowania w sprawie sprzedaży ZA „A.” były negocjacjami podjętymi na podstawie publicznego zaproszenia w rozumieniu art. 48 ust. 1 pkt 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. Stosownie do art. 48 ust. 1 tej ustawy sprzedaż przedsiębiorstwa państwowego, które jest prywatyzowane następuje w trybie przetargu publicznego albo negocjacji podjętych

na podstawie publicznego zaproszenia. Pogląd Sądu Apelacyjnego, że w konkretnej sprawie chodziło o negocjacje podjęte na podstawie publicznego zaproszenia uznać należy za trafny. Wbrew twierdzeniom skarżącej o trafności tego poglądu świadczy nie tylko nazewnictwo stosowne przez strony. Strona pozwana ogłosiła w prasie zaproszenie do negocjacji w sprawie sprzedaży przedsiębiorstwa – ZA „A.”, po czym między stronami toczyły się rzeczywiste negocjacje dotyczące sprzedaży tego przedsiębiorstwa. Okoliczność, że powódka została zobowiązana do wpłacenia wadium nie może przesądzać, że procedura miała charakter przetargu. Przetarg w ujęciu art. 70¹ i 70³ k.c. jest w istocie konkursem ofert, zmierzającym do wyboru najkorzystniejszej oferty dla organizującego przetarg. Nie może być mowy o przetargu w sytuacji w której dwie strony negocjują warunki umowy.

Nieprzekonywający jest zarzut naruszenia art. 72 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że w razie negocjacji stron w celu zawarcia oznaczonej umowy umowa zostaje zawarta, gdy strony dojdą do porozumienia co do wszystkich jej postanowień, które były przedmiotem negocjacji. Zdaje się nie ulegać wątpliwości, że strony w dniu 7 stycznia 2005 r. zawarły umowę nazwaną porozumieniem, a następnie dwukrotnie częściowo ją zmieniły aneksami z dnia 18 kwietnia i 31 sierpnia 2005 r. Oczywiście, w ramach swobody kształtowania umów (art. 353¹ k.c.) strony mogą zmienić treść zawartych umów.

Problem tkwi nie w aneksach do umowy, ale w tym czy umowa skutecznie zobowiązała strony do zawarcia umowy sprzedaży przedsiębiorstwa państwowego – ZA „A.”. Otóż, umowa została zawarta pod warunkiem zawieszającym uzyskania zgody Ministra Skarbu Państwa na sprzedaż. Warunek się nie ziścił. Minister nie tylko, że nie udzielił zgody, ale poprzez swoją delegaturę wyraźnie takiej zgody odmówił. Wobec nieziszczenia się umownego warunku zawieszającego zawarta przez strony umowa nie może być podstawą do żądania zawarcia przyrzeczonej umowy sprzedaży. Przyjęcie nawet, że umowny warunek zgody Ministra Skarbu Państwa na sprzedaż przedsiębiorstwa państwowego jest przeciwny ustawie, nie mogłoby prowadzić do przyjęcia skuteczności umowy stron, gdyż zgodnie z art. 94 k.c. warunek przeciwny ustawie pociąga za sobą nieważność czynności prawnej, gdy jest zawieszający. Pogląd taki byłby zresztą wątpliwy. Minister Skarbu

Państwa nie ma wprowadzić ustawowego upoważnienia do wydawania zgody na zawarcie umowy sprzedaży przedsiębiorstwa państwowego, ale nie oznacza to, że strony umowy zobowiązującej do sprzedaży nie mogą takiego warunku wprowadzić do umowy.

W każdym razie uzależnienie przez strony zawarcia umowy sprzedaży przedsiębiorstwa państwowego od ziszczenia się warunku powoduje w przypadku nieziszczenia się umownego warunku niemożność żądania zawarcia przyrzeczonej umowy.

Zatem, nie ma podstawy do żądania przez powódkę, aby strona pozwana zawarła przyrzeczoną umowę. W tej sytuacji bezprzedmiotowe są rozważania czy zarządzenie o prywatyzacji miało zgodę Ministra Skarbu Państwa oraz czy brak tej zgody powoduje nieważność umowy zobowiązującej do sprzedaży przedsiębiorstwa.

W konsekwencji, nie zasługują na uwzględnienie zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia przepisów postępowania przez pominięcie poszukiwania dowodów, które mogłyby wykazać istnienie zgody Ministra Skarbu Państwa na zarządzenie o prywatyzacji ZA „A.”, jak również nie zasługują na uwzględnienie zarzuty zmierzające do wykazania, że taka zgoda była oraz, że brak zgody Ministra Skarbu Państwa, na wydaniu zarządzenia prywatyzacyjnego, nie ma wpływu na ważność późniejszej umowy zbycia przedsiębiorstwa państwowego.

Z powyższych względów, na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.